

611.

Армасалъ сѣ лудо младо
На далеко на големо,
Едни идатъ ми га фаятъ,

Други идатъ ми га худатъ;
Арна била работница
Работница, променена.

612.

Уме, чуде лудо младо,
Какъ да виде малка мома.
Дѣ си поиде во градъ Солуна,
Тѣ си купи праматѣ

Тѣ си поиде во село-то
Си кондиса стредъ село-то
Стредъ село-то край чешма-та,
Да продаве праматѣ.

613.

„Девойко, душо Сардеа
Защо ми сѣ насърдена?
Симитъ ми ти ѣ лице-то?
Череша ти сѣ очи-те?
Шекеръ ми ти ѣ уста-та?
Що не ми менъ зборувашь?
Що не ме сѣ очи погледнашь?“
А она веле, говоре:
„Ей море лудо, да младо!
Снощи сѣмъ било за вода
Съ мои-те вѣрни другачки;
Майка ти стоеше на порта,
Мене ме резилъ чинила,
Предъ мои-те вѣрни дружки. —
Девойко, душо Сардена!

Стига ми лѣжа дете-то,
До сега ке го армасалъ,
До сега ке го уженефъ,
Емъ невѣста-та донесефъ,
Отъ тебе, момо, похарна,
И отъ тебе похубава.“
Онъ ѣ веле, емъ говоре:
„Девойко, душо Сардеа!
Немой ти слушай майка ми,
Майка ми стара не знайтъ,
Майка ми кѣща не гледатъ,
Майка ми дименъ не държе;
Сосъ мене кѣща ке гледашь
Сосъ мене дименъ ке държишь.“

614.

„Ангелино що сѣ толку
Кахарѣа, натегеа,
Дворѣ метишь сѣлди ронишь?“ —
„Варай дружки, мили дружки!
Кадъ да не сѣмъ натегеа?
Снощи дошолъ Радичъ юнакъ,
Снощи дошолъ, снощи пошолъ,
Отъ войска-та Анадолска

Анадолска Казалбашка.
Уще въ порти ни ѣ влезелъ,
Уще чизми не си собулъ,
Уще чубукъ не запалилъ,
Долета ми малко пиле,
Малко пиле сѣ бѣла книга,
Да му веле, емъ говоре:
„Що чинѣ, да чинѣ Радичъ,